

med til. Men det kan jo være, at Venstre har tænkt sig at gøre sin indsats, når vi skal diskutere regeringens mandat forud for topmødet. Og jeg vil egentlig godt høre, hvad Venstres konklusion på kritikken af regeringen helt konkret er, eller om det bare er tom snak.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal være den første til at anerkende, at fru Charlotte Antonsen, nu hun selv citerer fra det pågældende Europaudvalgs møde, havde bemærkninger til regeringen om, hvorvidt ikke det var en god idé, at man ventede lidt med at give Kommissionen den decharge. Men så vil jeg spørge Venstre på en anden måde: Er Venstre af den mening, at Venstre ikke er en del af det flertal på mødet, der var for, at regeringen kunne meddele den decharge? Føler Venstre, at man ikke er en del af det flertal, og at flertallet bag regeringens mulighed for at gøre det skal findes et andet sted? Og hvordan med hensyn til tidligere år, har Venstre da heller ikke følt, at man har været en del af regeringens baggrund for at kunne meddele den decharge?

Det synes jeg er ret afgørende. For jeg anerkender, at der er kommet bemærkninger, men man siger jo så meget, og på nogle Europaudvalgs møder, der tager mange timer, bliver der selvfølgelig også nævnt mange betænkeligheder og gode ideer osv., men det afgørende, når vi kommer til enden på debatten, er selvfølgelig, hvor regeringen kan finde sit flertal for det, som den i givet fald vil gøre. Og dér vil jeg så spørge Venstre, om Venstre føler sig som en del af det flertal, som har givet regeringen muligheden for at give Kommissionen decharge for 1997.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal bare konstatere, at fru Charlotte Antonsen altså bygger sin opfattelse af, at der nærmest er sendrægtighed i den danske regering, på, at den danske regering har tilsluttet sig topmødeerklæringen, hvori man siger, at man ikke kan få en ny Kommission før efter europaparlamentsvalget.

Det synes jeg må være en kraftig overfortolkning. I hvert fald mangler fru Charlotte Antonsen at forsøge at godtgøre, hvordan og hvorledes man rent praktisk skulle kunne nå at få en ny Kommission inden valget, altså forstået på den måde, at det kan godt være, at Romano

Prodi er valgt af Ministerrådet, men han skal jo godkendes af Europa-Parlamentet, og så vidt jeg har forstået, kommer det først til at ske i maj, og det vil sige på den sidste mødesession, som Europa-Parlamentet har, inden det går på valg.

Derefter vil Europa-Parlamentet så, hvis det går hurtigt, kunne tage stilling til Kommissionen i juli, hvorefter den kan tiltræde hurtigt derefter. Ellers bliver det med tiltrædelse pr. 1. september.

På topmødet i Berlin den 24.-25. marts aftalte man, bl.a. i det lys, et ekstraordinært topmøde den 14. april, hvor man skal have en samtale med Prodi om, hvordan og hvorledes han skal agere. Derefter skal der være en konsultationsprocedure mellem Prodi og de forskellige statsledere rundt omkring om, hvilke kommissærer der skal være.

Så jeg må tilstå, at jeg har svært ved at se, at man rent faktisk skulle kunne nå at få en ny Kommission på plads inden den 10. juni, hvis man også skal sørge for, at det bliver en ordentlig og gennemtænkt konstruktion.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til både hr. Keld Albrechtsen og hr. Jacob Buksti:

Jeg har på intet tidspunkt sagt, at vi ønsker en total udskiftning af alle kommissærer. Vi har peget på, at de kommissærer, som har medvirket til svig i særlig alvorlig grad, synes vi ikke bør genudnævnes, og det drejer sig om et par stykker, måske tre. Og det mener jeg faktisk man godt kunne have nået, og det var altså også regeringens oprindelig intention forud for topmødet.

Det, der så sker, er, at man på topmødet accepterer den konklusion, at man alene udskifter formanden og afventer en udskiftning af de andre kommissærer, og det synes jeg er uheldigt, og derfor er jeg da glad, hvis man vil gøre en ekstra indsats for faktisk at få en ny Kommission.

Og hvis jeg nu ser bort fra de menige kommissærer, synes jeg, det er en helt ejendommeligt situation, at man har en mand, Romano Prodi, som accepterer at blive formand for Kommissionen, men som i øvrigt meddeler, at han først har tænkt sig at lade sig ansætte om et halvt år. Det synes jeg er langmodighed ud over alle grænser, og jeg synes, man skulle sige til Prodi, at han skulle se at komme i arbejdstøjet.